

På berget

Det var en härlig sommardag och hela familjen skulle åka på utflykt. Sara hade sett fram emot det länge. De skulle åka till ett berg och försöka klättra upp till toppen. Mamma hade berättat att det fanns en vandringsled där, så man behövde bara följa skyltarna för att hitta vägen genom skogen och så fanns det säkert en stig som gick hela vägen upp till toppen, men Sara tyckte ändå det var jättespännande. Skulle de orka klättra hela vägen, och vad skulle de se där uppe från toppen?

De hjälptes åt att packa matsäck. Smörgåsar, en termos med kaffe till mamma och pappa, festis till barnen, vattenflaskor, bananer och kex. De la också ner våtservetter och en tom påse att slänga skräp i. Så satte de sig i bilen och tog fram kartan, för säkerhets skull. Det här hållet hade de nästan aldrig åkt åt förut, men någon gång måste ju vara den första, och de skulle nog hitta.

Någon timme senare var de framme och pappa parkerade bilen. Hela familjen klev ur

och sträckte på benen. Där fanns en rastplats med picknickbord och en stor anslagstavla med en karta över området. De valde att gå den röda leden som var lagom lång och gick ända upp till toppen, och så bar det av! I början gick det lätt. Sara och hennes storebror Peter hittade varsin lång pinne som de ritade mönster på gruset i stigen med. Sedan kom de på att de kunde använda pinnarna som vandringsstavar. Så småningom blev det jobbigare. Det var ju faktiskt uppförsbacke hela tiden, även om stigen gick i kringelikrokar. Pappa och mamma fick turas om att bära lillasyster Malin när hon inte orkade gå själv.

– Vill ni ha matsäck nu? frågade mamma. De satte sig på varsin stor sten vid sidan om stigen och skickade smörgåslådan mellan sig. Alla tyckte det var skönt att vila lite och få lite mat i magen. Plötsligt hoppade en liten fågel fram. Den ville tydligen ha alla brödsmlor som de spillt. Sara gick försiktigt och satte sig hos mamma, och då vågade sig faktiskt fågeln fram till platsen där Sara suttit. De satt alldeles tysta och stilla och såg på fågeln medan den pickade i sig av brödsmlorna. Så nära hade de aldrig sett en vild fågel förut, inte ens mamma och pappa.

Nu hade de fått nya krafter och fortsatte gå. Det var spännande att klättra högre och högre. När de äntligen klättrat upp på toppen av berget, blev de alldeles tysta. Vilken utsikt! Allting var så litet därnere. De såg skog och åkrar, en sjö och pyttesmå bilar som åkte på en nästan osynlig landsväg. Peter pratade om landskapet han höll på att bygga till sin modelljärnväg och pappa sa:

– Tänk att Gud har skapat allt detta.

Parkeringsplatsen med deras egen bil såg de däremot inte. Den skymdes säkert av skogen. Det blåste där uppe på toppen. Sara blev plötsligt lite rädd. Åt vilket håll skulle de gå för att komma tillbaka igen? Vilken stig hade de kommit upp? Tänk om det skulle blåsa så att de ramlade ner?

Pappa visste vilken väg de skulle gå, och snart såg de de röda vägvisarna igen. När de kom fram till en utsiktsplats lite längre ner kunde Sara också njuta av utsikten.

Vilket under att Gud gjort allt detta och att han ändå kan se alla oss pytte-pyttesmå människor, tänkte hon.

Mamma hade i hemlighet tagit med några kexchoklad och de hjälpte till att hålla humöret uppe på vägen ner. När de äntligen hade kommit till bilen var alla trötta och det började bli kväll. Då säger pappa plötsligt:

– Var är bilnycklarna?

Mamma tittar blixtnsabbt på honom. Båda letar igenom sina fickor. De letar igenom väskorna. De tittar uppfordrande på alla barn.

Kollar att nyckeln inte sitter kvar i låset på bilen. De letar i fickor och väskor igen. Kan de ha tappat nycklarna någonstans på vägen? De har gått så långt, nästan hela dagen. Det finns oändligt många stenar och tuvor att leta bakom. Det börjar bli mörkt. Det är omöjligt att hitta några nycklar. Alla är trötta och ingen, absolut ingen orkar leta. Men utan bilen kommer de ingenvart, mitt ute i skogen. Vad ska de göra? För att hitta nycklarna måste det ske ett under!

Malin, som blivit buren och inte är så trött, leker i gruset medan de andra letar och diskuterar.

– Titta, säger hon, och håller upp något i luften. Det är bilnycklarna, som måste ha ramlat ur pappas ficka redan när han klev ur bilen på förmiddagen. Alla samlas snabbt runt Malin i en jättekram.

– Tack, tack, tack, ber de högt. Tack för en jättefin dag - och för att vi hittade bilnycklarna! Peter tänker på en sång de sjungit i söndagskolan, och innan de sätter sig i bilen för att åka hem sjunger de allihop:

Bara den som vandrar nära marken kan se dina under, Gud!